

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoE/30/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3615202809
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3615202809.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v exekučnej veci oprávneného: T., s.r.o., so sídlom v F., T. č. XX, K.: XX XXX XXX, zastúpeného Advokátskou kanceláriou S. T., s.r.o., so sídlom F., J. X proti povinnému N. Z., bytom T., Malá I. XXX/XX, o vymoženie 325,93 eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Partizánske zo dňa 20.augusta 2015, č. k. 1Er/466/2015-12 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e.**

Návrh oprávneného na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. **z a m i e t a.**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa vo výroku I. exekučné konanie zastavil, vo výroku II. povinnému náhradu trov exekučného konania nepriznal. V odôvodnení uviedol, že návrhom zo 14.03.2015 spísaným do zápisnice súdnym exekútorom sa oprávnený domáhal vykonania exekúcie v neprospech povinného pre vymoženie sumy 325,93 eur s príslušenstvom na podklade exekučného titulu, ktorým je rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a.s., sp. zn. SR 05593/09 z 09.06.2009. Súd sa oboznámil so žiadosťou súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhom na vykonanie exekúcie, exekučným titulom a obsahom pripojeného spisu tunajšieho súdu sp. zn. 5Er/322/2009. Z pripojeného spisu vyplýva, že rovnaký oprávnený ako v tejto exekučnej veci sa domáhal proti rovnakému povinnému ako v tejto exekučnej veci vykonania exekúcie na podklade rovnakého exekučného titulu ako v tejto exekučnej veci. Uznesením č. k. 5Er/322/2009-27 z 25.02.2010, právoplatným 15.06.2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoE/131/2010-43 z 27.04.2010, bola exekúcia zastavená z dôvodu, že predložený rozhodcovský rozsudok bol posúdený ako nespôsobilý exekučný titul. S poukazom na ust. § 251 ods. 4 veta prvá, § 103 a § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. Krajský súd v Trenčíne v obdobných veciach k otázke prekážky veci rozhodnutej v exekučnom konaní v rámci svojej rozhodovacej činnosti (porov. napr. uznesenie z 23.02.2015, č. k. 2CoE/235/2014-28 uviedol: "Exekučný poriadok neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by upravovalo prekážku rozhodnutej veci, a preto je potrebné aj na exekučné konanie aplikovať § 159 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý výslovne zakotvuje, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Pre posúdenie rozsahu tohto striktného zákazu je nevyhnutné posúdiť, čo sa rozumie rozhodnutím vo veci samej v exekučnom konaní. Vecou samou sa rozumie nárok uplatňovaný iniciátorom súdneho (ale aj exekučného) konania, ktorý je predmetom konania, spolu s príslušenstvom tohto nároku. V exekučnom konaní je predmetom konania žiadosť oprávneného o tzv. nútený výkon rozhodnutia (exekučného titulu), a to v prípade, ak povinný dobrovoľne nesplnil povinnosť vyplývajúcu z tohto rozhodnutia. Uznesenie, ktorým sa v exekučnom konaní rozhodlo o neprípustnosti exekúcie ako celku, bez špecifikácie jej časti či určitých spôsobov vykonania exekúcie, je rozhodnutím súdu vo veci samej." Pri skúmaní procesných podmienok súd zistil existenciu prekážky rozhodnutej veci a z tohto dôvodu musí toto exekučné konanie zastaviť. V exekučnom konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 5Er/322/2009 sa rovnaký oprávnený ako v tejto exekučnej veci domáhal proti rovnakému povinnému ako v tejto exekučnej veci vykonania exekúcie na podklade rovnakého

exekučného titulu ako v tejto exekučnej veci, pričom súd uznesením č. k. 5Er/322/2009-27 exekúciu zastavil, keďže dospel k záveru, že exekučný titul je nevykonateľný, a teda nespôsobilý na vykonanie exekúcie. V tejto exekučnej veci má súd teda pred vydaním poverenia na vykonanie exekúcie opätovne skúmať rovnaký exekučný titul ako v exekučnej veci sp. zn. 5Er/322/2009. Od ostatného rozhodnutia (uznesenia o zastavení exekúcie) nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu relevantného pre rozhodnutie. Keďže o totožnom predmete medzi tými istými účastníkmi konania súd už raz právoplatne rozhodol (uznesenie o zastavení konania), tvorí toto rozhodnutie prekážku veci rozhodnutej vo vzťahu k tomuto exekučnému konaniu. Prekážka veci rozhodnutej je neodstrániteľným nedostatkom podmienky konania, a preto súd musel exekučné konanie zastaviť. O náhrade trov exekučného konania rozhodol súd podľa § 251 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 146 ods. 2 prvej vety Občianskeho súdneho poriadku (s použitím analógie). Rozhodovanie o tejto otázke inicioval oprávnený, ktorý si už v rámci návrhu na vykonanie exekúcie uplatnil náhradu trov exekučného konania. Keďže Exekučný poriadok neobsahuje úpravu trov exekučného konania (len trov exekúcie), vychádzajúc zo vzťahu Exekučného poriadku voči Občianskemu súdnemu poriadku, normatívne vyjadrenému v § 251 ods. 4 O.s.p., je potrebné pri rozhodovaní o náhrade trov exekučného konania aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc z § 146 ods. 2 prvej vety O.s.p. má súd za to, že oprávnený zavinil zastavenie exekučného konania tým, že navrhol vykonať exekúciu vo veci, o ktorej už bolo skôr právoplatne rozhodnuté, a teda oprávnený by mal byť zaviazaný povinnosťou uhradiť trovy konania vzniknuté povinnému. Nakoľko si však povinný žiadne trovy konania neuplatnil a v podstate mu v tomto štádiu trovy konania preukázateľne ani nevznikli, súd rozhodol tak, že povinnému náhradu trov exekučného konania nepriznal.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie oprávnený. Dôvodil tým, že súd rozhodol nad rámec zverenej právomoci /§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p./, že sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný /§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p./, súd svojím postupom odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom /§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p./, konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci /§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p./ a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 205 ods. 2 písm. f /O.s.p./. Namietal, že exekučný súd neumožnil oprávnenému viesť kontradiktórne konanie, v ktorom by mohol uplatniť svoje stanoviská k skutkovým, ale aj právnym otázkam, nastoleným samotným súdom v súvislosti s neprijateľnosťou zmluvnej podmienky. V danom prípade nastalo činnosťou súdu ústavne neakceptovateľné porušenie práva, konkrétne, že exekučný súd nezohľadnil pri aplikácii smernice 93/13/ES svoju povinnosť upozorniť účastníkov na neprijateľnú podmienku a dať im tak možnosť vyjadriť sa k nej, rovnako dať možnosť oprávnenému vyjadriť sa k prípadnému stanovisku povinného. Bol toho názoru, že exekučný súd sa mal obrátiť na Súdny dvor Európskej únie vo veci výkladu čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/ES v tom zmysle, či rozhodcovská doložka je podľa § 53 ods. 1 a 4 písm. r/ Občianskeho zákonníka neprijateľnou podmienkou, pretože pri prihladnutí na relevantnú judikatúru Spolkového súdneho dvora v Nemecku a Ústavného súdu Českej republiky by nemohol dodržať jednu z podmienok *acte clair*, že výklad a správny aplikácia čl. 3 ods. 1 smernice musia byť úplne zjavné, čo vyžaduje zohľadniť okrem jazykových verzí textu, používania terminológie a právnych pojmov komunitárneho práva, vzatie na zreteľ odlišnosti interpretácie komunitárneho práva aj ubezpečenie sa, že výklad vnútroštátneho súdu je rovnako zjavný ostatným súdom členských štátov. Ďalej namietal, že exekučný súd nie je oprávnený posudzovať vecnú správnosť rozsudku všeobecného súdu, ani rozsudku rozhodcovského súdu. Ak sa súd nestotožní s ústavne súladnou interpretáciou ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku žiadal, aby súd postupom podľa § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. prerušil konanie a podal Ústavnému súdu SR návrh na konanie o súlade ust. § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR, a to rozpor s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok. Súd prvého stupňa ďalej porušil svojím rozhodnutím vydaným bez zreteľa na zákonné pravidlo obsiahnuté v ust. § 58 ods. 2 Exekučného poriadku, t.j. rozhodnutím, ktoré v konečnom dôsledku vyvolalo účinok zastavenia exekučného konania a založilo prekážku veci rozhodnutej bez možnosti ústneho pojednania, právo sťažovateľa na súdnu ochranu, ako aj jeho právo na spravodlivý súdny proces, t.j. odňalo účastníkovi možnosť konať pred súdom a preto je nutné, aby odvolací súd predmetné rozhodnutie s poukazom na porušenie základných práv a procesných zásad zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na opätovné pojednanie. Oprávnený mal aj za to, že exekučný súd rozhodol v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko v prípade nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia dôjde k premlčaniu pohľadávky oprávneného. Pokiaľ ide o rozhodcovskú doložku uviedol, že aj keby bol exekučný súd oprávnený skúmať platnosť rozhodcovskej doložky, tak aj tak táto doložka je platná. Nesúhlasil ani s právnym názorom o posúdení zmluvy o úvere ako zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch. Oprávnený

poskytuje svojim klientom peňažné prostriedky síce dočasne, ale na základe zmluvy o úvere v zmysle § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Ďalej poukazoval na nesprávne posúdenie úrokov z omeškania, poplatku za poskytnutie úveru a poplatku za zasielanie upomienok. Navrhol, aby odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa v celom rozsahu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Povinný sa k odvolaniu oprávneného písomne nevyjadril.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho konania /§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 O.s.p./ a dospel k záveru, že odvolanie oprávneného nie je dôvodné.

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa považuje za vecne správne a v celom rozsahu sa stotožňuje aj s jeho odôvodnením podľa § 219 ods. 2 O.s.p.. Na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam oprávneného uvádza nasledovné:

V predmetnej veci sa oprávnený návrhom, spísaným do zápisnice na exekútorskom úrade JUDr. C. V. dňa 14.03.2015, domáhal vykonania exekúcie proti povinnému, a to na podklade exekučného titulu, ktorým je rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 09.06.2009 sp. zn. SR 05593/09. Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zastavil exekučné konanie, keďže v predmetnom exekučnom konaní je podkladom pre vymoženie pohľadávky oprávneného ten istý rozhodcovský rozsudok, v súvislosti s ktorým už súd vo svojom skoršom rozhodnutí zo dňa 25.02.2010, č. k. 5Er/322/2009-27 v spojení uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoE/131/2010-43 z 27.04.2010, jednoznačne konštatoval, že nie je spôsobilým exekučným titulom. Súd prvého stupňa bol toho názoru, že za týchto podmienok ide o prekážku rozhodnutej veci a toto exekučné konanie je potrebné zastaviť podľa § 104 ods. 1 O.s.p..

Z obsahu spisu Okresného súdu Partizánske sp. zn. 5Er/322/2009 vyplýva, že oprávnený sa na podklade vyššie uvedeného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s. zo dňa 09.06.2009 sp. zn. SR 05593/09 domáhal vykonania exekúcie proti tomu istému povinnému pre vymoženie 325,93 eur s príslušenstvom, a to na podklade návrhu na vykonanie exekúcie zo dňa 24.05.2014. V uvedenej exekučnej veci súd prvého stupňa uznesením zo dňa 25.02.2010, č. k. 5Er/322/2009-27 v spojení uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoE/131/2010-43 z 27.04.2010 exekúciu zastavil. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 15.06.2010.

Odvolací súd konštatuje, že existencia prekážky právoplatne rozhodnutej veci je predpokladom toho, aby súd nekonal a nerozhodoval o veci, o ktorej už prv právoplatne rozhodol iný súd, prípadne iný orgán, ktorého rozhodnutím je civilný súd viazaný. Prekážka res iudicata sa zaraďuje do kategórie neodstrániteľných väd konania, existencia ktorých má za následok zastavenie konania bez ďalšieho (iné rozhodnutie súdu v prípade prekážky rozhodnutej veci neprichádza do úvahy). V tejto súvislosti odvolací súd považuje za potrebné poukázať na ustanovenie § 103 O.s.p., podľa ktorého kedykoľvek počas konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky konania, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). V ustanovení § 104 ods. 1 O.s.p. je ďalej zakotvené, že ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví. Z citovaných ustanovení O.s.p. teda vyplýva, že podmienky konania, za ktorých môže súd vo veci konať, sú skúma z úradnej povinnosti a kedykoľvek za konania.

Podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky k porušeniu procesnej podmienky prekážky rei iudicatae dôjde vtedy, ak sú kumulatívne splnené tri podmienky: 1. začne sa opätovne konať, hoci už bolo vo veci právoplatne rozhodnuté; 2. začne sa opätovne konať medzi tými istými účastníkmi; 3. a o tej istej veci.

Z ustanovenia § 251 ods. 4 O.s.p. je nutné vyvodiť, že pre exekučné konanie platia procesné podmienky, ktoré sú v podstate totožné s podmienkami sporového (nachádzacieho) konania. Na to nadväzujú aj dôsledky nedostatku podmienok konania; ak pôjde o neodstrániteľnú podmienku exekučného konania, súd je povinný exekučné konanie zastaviť, a to práve vzhľadom na ustanovenia § 103 a § 104 O.s.p. v spojení s ust. § 251 ods. 4 O.s.p. Vzhľadom na skutočnosť, že Exekučný poriadok neobsahuje žiadne ustanovenie, ktoré by upravovalo prekážku rozhodnutej veci, je potrebné aj na exekučné konanie aplikovať ust. § 159 ods. 3 O.s.p., ktoré výslovne zakotvuje, že len čo sa o veci právoplatne rozhodlo,

nemôže sa prejednávať znova. Pre posúdenie rozsahu tohto striktného zákazu je nevyhnutné posúdiť, čo sa rozumie rozhodnutím vo veci samej v exekučnom konaní.

Vecou samou sa rozumie nárok uplatňovaný iniciátorom súdneho (ale aj exekučného) konania, ktorý je predmetom konania, spolu s príslušenstvom tohto nároku. V exekučnom konaní je predmetom konania žiadosť oprávneného o tzv. nútený výkon rozhodnutia (exekučného titulu), a to v prípade, ak povinný dobrovoľne nespĺnil povinnosť vyplývajúcu z tohto rozhodnutia. Uznesenie, ktorým sa v exekučnom konaní rozhodlo o neprípustnosti exekúcie ako celku, bez špecifikácie jej časti či určitých spôsobov vykonania exekúcie, je rozhodnutím súdu vo veci samej.

Odvolací súd po preskúmaní veci konštatuje, že pred podaním návrhu oprávneného na vykonanie exekúcie v predmetnej exekučnej veci, súd prvého stupňa už o totožnom nároku oprávneného, uplatnenom návrhom na vykonanie exekúcie a vyplývajúcom z toho istého exekučného titulu, medzi tými istými účastníkmi exekučného konania, právoplatne rozhodol, a to uznesením zo dňa 25.02.2010, č. k. 5Er/322/2009-27 v spojení uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoE/131/2010-43 z 27.04.2010, ktorým exekúciu zastavil podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku v spojení s § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z.. Nakoľko uvedeným uznesením o zastavení exekúcie bolo právoplatne rozhodnuté o právnom nároku oprávneného, ktorý bol priznaný v exekučnom titule, pričom skutkové okolnosti vedúce k záveru o nespôsobilosti tohto exekučného titulu zostali nezmenené, ide o meritorne rozhodnutie, ktoré založilo prekážku právoplatne rozhodnutej veci. Vzhľadom na tieto skutočnosti odvolací súd zastáva právny názor, že uznesenie súdu prvého stupňa zo dňa 25.02.2010, č. k. 5Er/322/2009-27 v spojení uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17CoE/131/2010-43 z 27.04.2010 založilo prekážku res iudicata, a teda pokiaľ v totožnej veci podal oprávnený návrh na vykonanie exekúcie, v takomto exekučnom konaní nemožno pokračovať, a je potrebné ho zastaviť pre existenciu neodstrániteľnej prekážky konania.

Odvolacie námietky oprávneného nepovažovalo odvolací súd za opodstatnené už aj z toho dôvodu, že tieto výslovne nesmerovali proti zastaveniu exekučného konania z dôvodu res iudicata, ale skôr z dôvodu, ako keby exekučné konanie bolo zastavené pre nespôsobilý exekučný titul.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa ust. § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd tiež zistil, že oprávnený vo svojom odvolaní (č. l. 20) proti uzneseniu súdu prvého stupňa navrhol, aby súd prvého stupňa postupom podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. konanie prerušil a podal Ústavnému súdu SR návrh na konanie o súlade ustanovenia § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR pre rozpor s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok. V tejto súvislosti oprávnený uviedol, že pre exekučný súd by malo byť otáznave aj to, či je v súlade s princípom právnej istoty a princípom ochrany dôvery všetkých subjektov práva v právny poriadok možné opakované uskutočnenie postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, a to bez akejkoľvek časovej limitácie.

V zmysle § 109 ods. 1 písm. b) veta druhá O.s.p. súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že všeobecne záväzný predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je Slovenská republika viazaná; v tom prípade postúpi návrh Ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. V zmysle § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, táto lehota neplatí ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Cit. ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku zakladá zodpovednosť exekučného súdu za vykonanie poverenia na vykonanie exekúcie, pretože jeho vydanie musí byť výsledkom náležitého preskúmania jednak exekučného titulu, jednak žiadosti o vydanie poverenia a návrhu na vykonanie exekúcie a to z hľadiska ich súladu so zákonom - teda zákonmi všeobecne a to práve za účelom ochrany práv na exekúciu zúčastnených osôb a to zo strany nezávislého a nestranného súdu. V zverení takejto právomoci súdu odvolací súd nevidí žiaden rozpor alebo nesúlad § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy SR. Opätovné preskúmanie prípustnosti exekúcie, proti čomu

odvolateľ namieta, pritom umožňuje nielen § 44 ods. 2, ale i ust. § 57 ods. 1 písm. g) v spojení s § 58 ods. 1 Exekučného poriadku. Keďže odvolací súd nedospel k záveru, že všeobecne záväzný právny predpis (v danom prípade konkrétne § 44 ods. 2 veta prvá a druhá Exekučného poriadku), ktorý sa týka danej veci, je v rozpore s Ústavou, neboli ani splnené podmienky, aby konanie podľa návrhu oprávneného v zmysle § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. prerušil a postúpil Ústavnému súdu návrh na zaujatie stanoviska.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.